

E.V.C. Fusie Ruzie

Het valt niet mee, na al wat er reeds van verschillende zijden geschreven is over de lijdensweg, die men fusie heet, nog iets te schrijven. Vooral niet wanneer je als Trotskistisch-Spartacist (de lezer vergeve ons deze pracht combinatie. Zij is jammer genoeg niet van ons, doch een vinding van „De Waarheid“) en als E.V.C. er zelf bij deze lijdensweg betrokken bent. Verschillende sprekers en schrijvers hebben reeds meerdere malen over deze materie het woord en de pen gevoerd en zo langzamerhand weet je bijna niet meer te onderscheiden wat nu eigenlijk de bedoeling is. Sprekt men iets over ruzie en bedoelt men dan fusie of, spreekt men schrijft men over fusie en bedoelt men dan ruzie? Zoals gezegd, de materie wordt raadselachtig en voor de meeste arbeiders nog raadselachtiger wanneer zij b.v. de ledenvergadering van de E.V.C. op Dinsdag 22 Oct. in de Rivierhal in Rotterdam meegemaakt hebben. De eerste spreker, Toon v.d. Berg, beweerde, dat er ontstemming is gekomen door het feit, dat de minderheidsmening in de L.C. niet op de ledenvergaderingen naar voren mag worden gebracht. En zij, die op het standpunt staan om de minderheid niet te laten spreken hebben een foutieve opvatting van vakbondsdemocratie. Ook vindt hij dat de minderheid, wanneer op volkomen democratische wijze tot fusie met het N.V.V. wordt besloten, tot taak heeft gesloten met het N.V.V. te fuseren. Zij, die zich daaraan zouden onttrekken moeten gebrandmerkt worden als mensen, die de eenheid niet wensen, als mensen die de vakbondsdemocratie in de weg staan. Als je dit alles hoort dan voel je jezelf eens bij de pols en vraag je jezelf af, wie er nu eigenlijk zo koortsig is. En als je daarna Berend Blokzijl hoort zeggen op zeer pathetische toon, dat hij altijd naast Toon v.d. Berg heeft gestaan en ook altijd naast hem zal blijven staan en wanneer hij dan meent, onze gevallen kamerad Sneevliet er nog bij te moeten halen, dan krijg je een gevoel van onpersoonlijkheid en maak je onwillekeurig een vergelijking met een anderen Blokzijl, dien wij allen gekend hebben, doch die Max van zijn voornaam genoemd werd.

Het is alreeds in ons blad gezegd. Twee tendenzen zijn in de E.V.C. aanwezig. De Vakbondsgedachte en het streven om van de E.V.C. weer een strijdorganisatie te maken. De vakbondsgedachte komt o.d. treffend tot uitdrukking in de door ons geciteerde woorden van Toon v.d. Berg. Eenheid van strijdende en strijdwillende arbeiders is volgens deze

gedachtengang alleen maar mogelijk in één grote vakorganisatie. Dat deel ageert in feite niet tegen de fusie met het N.V.V. omdat het N.V.V. niet de juiste strijdvorm van de arbeidersklasse zou zijn, doch omdat dit N.V.V. onder leiding staat van Kuipers c.s. Men ziet zelf in, dat het huidige N.V.V. geen strijdorganisatie is, doch wijt dit aan het feit dat de Kuipersen de leiding in handen hebben. En dit nu vormt een wezenlijke zwakte in de rijen van de oppositie. Want feitelijk wil dat deel van de oppositie hetzelfde als de landelijke leiding van de E.V.C. waartegen men opponeert. Alleen, de landelijke leiding wil fusie met het N.V.V. met de Kuipersen en andere renegaten, de oppositie wil de fusie met een van renegaten gezuiverd N.V.V. Vandaar, dat b.v. een Toon v.d. Berg het steeds weer heeft over de vakbondsdemocratie. Men voelt niet aan of kan niet aanvoelen, dat juist het betreden van de weg naar de oude vakorganisatie-gedachte, wat onvermijdelijk inhoudt het streven naar een erkende vakbond, de ondergang betekent van de E.V.C. als strijdorganisatie der arbeidersklasse.

Een groot deel van de arbeidersklasse is aanvankelijk tot de E.V.C. toegetreden omdat de E.V.C. volgens haar voorlopige richtlijnen perspectieven opende naar nieuwe vormen van strijd, naar grotere eenheid in de strijd, door middel van haar bedrijfskernen in de bedrijven. Voortbouwende op deze grondgedachte zou men in staat geweest zijn de werkelijke eenheid onder de strijdwillende arbeiders te verwezenlijken, daardoor tevens de wind uit de zeilen nemende van het N.V.V. of welke oude vakorganisatie ook. Want het is toch kenmerkend, dat bijna tegelijk met het aanknopen van de fusie-onderhandelingen (waaraan aanvankelijk dat deel van de oppositie ook haar goedkeuring hechtte en er aan mede werkte) de groei van de E.V.C. niet alleen is gestaakt doch de richting ging van een koeienstaart. De arbeiders redeneerden klaarblijkelijk, dat wanneer ze lid wensten te worden van een vakbond zij zich daartoe niet behoeften aan te melden bij de E.V.C. want dat dit eigenlijk toch hetzelfde zou zijn daar de E.V.C. en N.V.V. uiteindelijk toch één zouden worden.

De strijdende arbeiders hebben meerdere malen blijk gegeven, en wij behoeven daarbij werkelijk niet de Rotterdamse havenstakingen als voorbeeld aan te halen, er zijn zo meerdere voorbeelden, dat zij andere vormen van strijd willen. Dat zij zelf in die strijd een woordje mee wensen te spreken en dit

niet meer alleen aan besturen wensen over te laten. Wij erkennen direct, bij de meesten leefde deze nieuwe strijdmethode niet bewust. Men voelde alleen nog maar aan, dat men het langs een andere weg moest proberen en de E.V.C. zou daarbij een grote taak gehad kunnen hebben om het aan die arbeiders bewust te maken, waarom het zo moest en niet anders kon. In plaats daarvan ging men de weg terug naar de oude vakbondsidee en het resultaat er van zien we nu. De brokstukken van de E.V.C. (want stukken komen er, daar kunnen we het geloven wij, allen over eens zijn) liggen voor onze voeten tot grote vreugde van de reactie. En men komt er niet van af door te beweren, dat deze stukken alleen de schuld zijn van de landelijke leiding, dus de C.P.N. Zeker, de C.P.N. heeft haar deel er toe bijgedragen, daar deze strijdmethoden niet alleen in druisen tegen de gevoerde nationale politiek, doch tegen de gehele politieke opvatting over de strijd-middelen. Deze strijdmethoden passen helemaal niet in het kader van een strijdpvatting waarbij de stalinistische partijen leiders van de strijd zullen zijn. Doch, een deel van de huidige oppositie huidige nagenoeg dezelfde opvattingen over de strijd. Het is niet toevallig dat wij klanken vernemen „dat men zich niet tegen de C.P. tactiek verzet omdat men het met het geven van leiding door een partij niet eens zou zijn. Dat men het er mede eens is, dat elke politieke partij tracht zich een platform in de vakbeweging te vormen. Doch dat men zich tegen de huidige C.P.-tactiek verzet, omdat deze niet met de klassebelangen samenvalt.“ Alsof partij-politiek identiek zou kunnen zijn met klassebelangen. Sowjet-Rusland moet wat dat betreft toch een harde droeve werkelijkheid vormen. Daar immers zien we dat partij-politieke belangen overheersend zijn gemaakt aan de klassebelangen. Daar hebben we toch het voorbeeld van een partij-staat in optima forma. En nu kunnen we praten en schrijven over walgelijk optreden, het in toepassing brengen van gangsters methoden. Het aanstellen van speciale C.P. propagandisten die het alleenrecht hebben om over het fusie-rapport te spreken, dit zijn allemaal bijzaken, die de eigenlijke kern niet raken. Waar het om draait is, dat men in de grond van de zaak er eigenlijk precies eerder over denkt. Alleen men wenst een „eerlijker“ optreden, men verlangt een meer „democratisch“ optreden. Men ziet de democratie echter alleen maar als de helft plus 1. Heeft die helft plus 1-langs volkomen eerlijke democratische weg besloten dat men zal fuseren, dan mag die kleinere helft natuurlijk wel haar stem daartoe verheffen doch uiteindelijk zal zij zich bij de meerderheid neer hebben te leggen. Langs dezelfde democratische weg is b.v. nu het Franse volk gelukkig gemaakt met een nieuwe grondwet. Daar heeft men ook democratisch voor of tegen gestemd, een kleine meerderheid was er voor. Doch ruim 30 procent heeft er niet eens de gang naar de stembus voor nodig geacht. Deze heeft helemaal niet aan de stemming deelgenomen. Voeg dit percentage nu een bij de neen-stemmers, dan komt men voor vreemde dingen te staan en zal men er toch toe over moeten gaan bij zichzelf eens te controleren of de huidige opvatting omtrent democratie, dus de helft plus 1, wel de juiste is.

Vakbondsdemocratie kennen wij niet. Wij kennen maar één opvatting van de democratie en dat is arbeiders-democratie. En voor ons ligt deze democratie bij de werkers in de bedrijven. Zij alleen hebben de medezeggenschap; zij alleen hebben het beslissingsrecht over wat al of niet gebeuren zal. En wanneer wij dan ook als Spartacist opponeren tegen een arbeidersvijandig optreden van een E.V.C.-leiding of welke andere leiding dan ook, dan is dat niet om de vakbondsdemocratie in ere te herstellen doch dan opponeren wij voor het rechtsherstel van de enige democratie, voor het zelfbeslissings- en beschikkingsrecht van de werkers in de bedrijven. Wij geloven, dat dit gezegd moest worden zelfs op gevaar af om van sectarisme verweten te worden. Een nieuwe strijdwijze, nieuwe strijdmethoden zijn de arbeiders groeiende en wij zouden in onze taal als propagandist voor deze nieuwe vormen van strijd tekort schieten wanneer we zelfs maar de gedachte zouden wekken, dat ook wij als Spartacist bereid zouden zijn aan de vorming van een eventuele nieuwe sectarische vakbeweging deel te nemen. Eenheid van organisatie, eenheid van strijd, doch dan op de basis van de bedrijven. Aan de herleving van een dergelijke E.V.C. zijn we bereid onze beste krachten te geven.

30 November 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 48

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Alle gelden naar Uitgeverij „De Vlam”
postgiro 168797 te Amsterdam

De Indonesische Intelligentia

Politieke Confrontatie (II)

„Onze revolutie is van buitenaf gezien een nationale revolutie, maar inwendig beschouwd is zij een democratische revolutie.”
 („Onze Strijd” - Soetan Sjahrir)

De strijd, die in Indonesië wordt gevoerd tegen het koloniale gezag is meerdere malen vergeleken met de burgerlijke revoluties uit de 17e, 18e en 19e eeuw. Indien wij de Franse revolutie als vergelijkings-object met de Indonesische revolutie nemen, blijkt echter al vrij spoedig, dat verschillen aanwezig zijn.

Zoals bekend kwam in de Franse revolutie de burgerlijke klasse aan de macht. Wel duurde het nog vele jaren, alvorens de laatste resten van het „ancien regime” waren uitgeroeid, maar in het algemeen kan worden gezegd, dat de maatschappelijke productie op kapitalistische grondslag en haar regeling in wetten destijds in principe werd erkend, iets anders was trouwens niet mogelijk. De kapitalistische productie had zich reeds lang voor die tijd doorgezet. Het waren oude, verouderde wetten, door adel en kerk in stand gehouden, die een verdere vrije ontplooiing in de weg stonden.

De strijd van het Franse burgerdom was gericht tegen de feodale adel en kerk. Vanzelfsprekend moest dus de Franse bourgeoisie haar strijd niet alleen economisch, maar ook ideologisch voeren. De tijd, zowel vóór als na de Franse revolutie is dan ook de periode, waarin een reeks van scherpzinnige geesten de strijd tegen de kerk en het oude recht voerden. Door dat de oude machten alle staatsfuncties in handen hadden, moest bij de bourgeoisie vanzelfsprekend ook een andere opvatting bestaan over de wijze, waarop de staat moest zijn ingericht. Niet meer moest de adel en de geestelijkheid, maar „het volk” soeverein zijn. Het zelfbewustzijn, dat de Franse bourgeoisie putte uit haar maatschappelijke en culturele kracht was het, waardoor zij zichzelf als „volk” verhiel. Zij had de politieke macht en zij oefende die uit in haar „nation”. Wanneer in de Franse revolutie als „eeuwige wet” wordt geproclameerd, dat alle soevereiniteit in

de natie zetelt, betekent het, dat de bourgeoisie haar heerschappij tot eeuwige heerschappij bestempelt.

In Indonesië echter heeft het, begrip „volkssovereiniteit” een geheel andere betekenis. Daar was de uitbuiting door het vreemde kapitaal oorzaak, dat het begrip een geheel andere inhoud kreeg. Sjahrir formuleert het als volgt: „Onze voornaamste eis: volkssovereiniteit, geeft inderdaad een juist beeld van de problemen van ons volk ten overstaan van de vreemde, auto-cratische, fascistische overheersing”. De verwezenlijking van de Indonesische volkssovereiniteit is dus niet in de eerste plaats gericht tegen de inheemse feodale adel, maar tegen de vreemde kapitaals-overheersing. Als zodanig is de strijd dus gericht op de doorvoering van de nationale revolutie.

In onze voorgaande artikelen over Indonesië is reeds uiteengezet, hoe Sjahrir meent, dat gezien de huidige positie van de maatschappij en de plaats van Indonesië daarin, van een volkomen vrijheid geen sprake kan zijn. Dit houdt tegelijkertijd in, dat hij de strijd voor de „100% volkssovereiniteit” wil afbreken. Dat Sjahrir en genoten dit willen, blijkt uit het feit, dat zij tegen de algemene volkswil in, tot overeenstemming met de Nederlanders zijn gekomen. Dat ten aanzien van de „100% volkssovereiniteit”, vaak zo'n grote vertraging optrad, was niet aan de Sjahrirs, maar aan de invloed van de werkende volksmassa's te wijten.

De laatste keren zich het felst tegen een compromis met de Nederlanders, omdat zij niet alleen de dragers van een nationale, maar ook van een sociale revolutie zijn. In ons artikel „De Grote Verandering” zijn wij op het karakter van de sociale revolutie in Indonesië nader ingegaan.

Uit de inhoud:

1. Het Congres van de Arbeid
2. Fusie rapport - Verraad rapport
3. Spartacus en het militarisme
4. Gedachte en Daad

Daaruit bleek, dat naast de boeren, vooral de arbeidersklasse maatregelen van diepingrijpende aard had genomen en zich georganiseerd had op een wijze, zoals wij dit uit de verest ontwikkelde delen van het Europese kapitalisme kennen. Ook volgens Sjahrir echter heeft zich in Indonesië een sociale revolutie voltrokken, al noemt hij die anders. Hij wijst er n.l. op, dat de strijd der massa's, gevoerd tegen de door de Nederlandse koloniale kapitalisten, ondersteunde feodale adel een revolutie en wel een „democratische” is. Doordat de massa's strijd voerden tegen het koloniale kapitalisme en het met haar verbonden feodalisme, was de „volksbeweging” waarachtig democratisch.

Sjahrir zet verder uiteen, dat men diep doordrongen moet zijn van het feit, dat deze revolutie niet alleen een nationale revolutie is, Indien men n.l. deze opvatting zou hebben, zou men de ogen sluiten voor de grote veranderingen, die zich op het moment in de wereld voltrokken. Het gevaar zou groot zijn, dat één vijand, n.l. het feodalisme over het hoofd zou worden gezien. De eis voor onafhankelijkheid — zo zet Sjahrir uiteen — behoeft niet geheel in strijd te zijn met de wensen der feodale heersers.

Indien dit alles niet goed zou worden doorschouwd, zou het nationalisme het aanzien krijgen van een soort solidarisme — „en wel een feodaal of hiërarchisch solidarisme — met andere woorden een fascistisme, de grootste vijand van de vooruitgang bij alle volkeren ter wereld.”

Uit onze voorgaande beschouwingen is reeds gebleken, hoe Sjahrir zich de organisatie van de sociale revolutie voorstelt. Zijn optreden hierin begon met de actie tegen de „extremisten” en eindigde — voorlopig — met het ontnemen van de macht der op de grondslag der bedrijven georganiseerde arbeiders. In plaats van deze macht kwam de maatschappij van een bureaucratie der intelligentia. In dit opzicht heeft Sjahrir de opvattingen van de leidersdemocraten uit de rest van de wereld. Geheel vreemd kan ons dit niet zijn. Zoals overal in de wereld, vereist de stand der tegenwoordige productie een grote mate van ordening, die niet alleen voortkomt uit de slechte positie van het kapital, maar vooral uit de stand der productiekrachten. Vanzelfsprekend zijn beide niet van elkaar te scheiden. De ontwik-

NU IS HET ZOVER!

De volgende week verschijnt, compleet, ons nieuwe boek „De Arbeidersraden”. door P. Aartsz.

Hoofdstukken

I De Taak. II De strijd. III De gedachte. IV De vijand. V De oorlog. Een prachtig boek. Uitnemend scholingsmateriaal. 277 pagina's groot formaat. Gebonden met linnen rug. En de prijs..... slechts f 3.90.

Wie het werk nu bestelt, heeft het vóór 5 December thuis. Maar..... direct betalen. Liefst per postwissel aan de Uitgeverij „De Vlam” postbus Spartacus no 7046 Amsterdam Zuid 2.

(Giro werkt te langzaam)

Ook ingenaaid verkrijgbaar in twee delen. Deel I (hoofdstukken I en II) f 1.25 Deel II (hoofdstukken III, IV, en V) f 2.— Doet het Nu!

PERSBERICHT.

De Koningin naar het Huis ten Bos.

De Koningin zal Dinsdag Het Loo verlaten en zich naar Den Haag begeven, om de wintermaanden door te brengen in het geheel gerestaureerde Huis ten Bos. Zie zo, dit deel van de wederopbouw (van woningen) is in orde!

V.S.V. nieuws.

Amsterdammers opgelet!

De in onze vorige krant aangekondigde bijeenkomst op Maandag 25 Nov. in het gebouw „de Arend” moet onverwachts worden uitgesteld. Wij zullen de datum waarop die samenkomst nu zal worden gehouden opnieuw publiceren.

Ingekomen boeken en geschriften.

Wij ontvingen de brochure Fusie-rapport. Verraad-rapport. De volgende week hopen we haar te bespreken.

Voorts ontvingen wij nog van de Uitg. „De Bezige Bij” te Amsterdam A. Koestler's „Nacht in de middag”, dat wij in een onzer volgende nummers zullen bespreken.

keling van de techniek gaat nu eenmaal gepaard met steeds grotere tegenstellingen tussen de grote kapitaalsmachten en vereist steeds meer en meer een als oorlogswapen georganiseerd productieapparaat. Vandaar, dat deze groep mensen, die een belangrijke organisatorische en technische functie in dit proces innemen, zich van hun onmisbaarheid bewust zijn. Zij komt in die landen aan de macht, waar een nationale bourgeoisie ontbreekt en de arbeidersklasse nog niet sterk genoeg is om zelf de productie en de circulatie van de goederen te regelen. In vrijwel alle gevallen gaat dit echter samen. Daar, waar geen bourgeoisie tot ontwikkeling is kunnen komen, heeft zich ook geen arbeidersklasse, of slechts een zeer zwakke kunnen ontwikkelen. Dit zien we niet alleen in Rusland, maar bij alle zgn. half of heel koloniale volkeren. Deze groep der zgn. intellectuelen is het, die zich in die landen tot een aparte klasse ontwikkelt. Ook in die zin is dan van een sociale revolutie te spreken. In plaats van het ongebreidelde, koloniale kapitalisme en de heerschappij van de met de kapitalisten gelieerde feodale klieken, zijn zij het, die — al zij het onder oppertoezicht van enkele grote machten — de leiding (of gedeeltelijke leiding) over het maatschappelijk leven uitoefenen. De voorwaarde voor een dergelijke ontwikkeling is echter, dat de nog zwakke arbeidersklasse in haar linkse stromingen wordt onderdrukt. Ook dit is geen toeval. De intelligentia — en dat vooral in die landen — kon pas aan de macht komen, als zij in haar streven wordt ondersteund door de massa's. Tot op zekere hoogte moeten de belangen van beide groepen ook gelijk zijn. Hoe sterker de beweging der massa's des te meer kracht heeft de intelligentia. Vandaar dan ook, dat zowel de arbeiders als de intelligentia in hun strijd tegen de gemeenschappelijke vijand, in bewustzijn groeien, ... maar ook elkaar in hun bijzondere strevingen leren kennen. Dit is de reden, waarom in de gemeenschappelijk gevoerde strijd, op de duur het wantrouwen tussen beide klassen ontstaat.

De nederlaag, die de nieuwe klasse, de arbeiders kan toebrengen, is echter alleen mogelijk, als zij het gehele maatschappelijk leven zo hecht mogelijk organiseert. Het zal daarom nodig zijn, Sjahir's opvattingen te leren kennen omtrent de taak van de politieke partij in het economisch, politiek en cultureel leven. Maar daarover een volgende keer.

Och — tocht!

(Uit „Kijf's Nieuwsblad," Apeldoorn)
„Het is bekend, dat de regering veel waarde hecht aan het slagen van het consumenten - credit, daar mislukking de drang naar loonsverhoging kan doen toenemen.
Om knollen voor citroenen te verkopen moet men blijkbaar handiger zijn dan de Nederlandse regering. Het publiek voelde de nattigheid" en heeft niet gehapt.

Het Congres v. d. Arbeid

De „Stichting van den Arbeid" hield te Utrecht haar tweede congres, dat het Congres van de Arbeid genoemd werd.

Het was geen arbeiderscongres. Evenmin als in de „Stichting van den Arbeid" het arbeiderselement vertegenwoordigd is, waren hier arbeiders aanwezig. De sprekers waren minister Drees, de professoren Slotemaker, van den Brink en Tinbergen, verder als voorzitter Kupers van het N. V.V. en Mr. Stikker als vertegenwoordiger van de werkgeversbonden. Een uitgelezen gezelschap dus, en het gehoor was van diezelfde aard, voornamelijk vertegenwoordigers van ondernemers en vakverenigingen. Natuurlijk kan men van zulk een gezelschap niet verwachten, dat het zich bezig houdt met vraagstukken, die in het belang der arbeiders zijn. Arbeidersbelangen kwamen hier niet aan het woord. Het was dan ook geen congres van de arbeid, maar van bevelhebbers

Weliswaar trachtte nog altijd, net als voorheen iedere ondernemer met alle middelen, die hem ter beschikking staan, zijn arbeiders tot hogere prestaties aan te zetten. En hij is er op uit — zeker niet minder dan vroeger — dat voor zo weinig mogelijk loon gedaan te krijgen. Daarvoor is hij de vertegenwoordiger van het kapitaal, dat de productiemiddelen, de grondstoffen, en ook de productieve kracht der arbeiders zijn eigendom mag noemen. Vooral het laatste mag men niet uit het oog verliezen, want de arbeider heeft naar de geldende rechtsnormen in onze maatschappij zijn arbeidskracht verkocht. Door dat hij loon ontvangt, is zijn arbeidskracht eigendom van den ondernemer, van het kapitaal geworden.

Zo staat de ondernemer, als vertegenwoordiger van het kapitaal, nog altijd tegenover de arbeiders en hij beschouwt het als zijn goed recht er zo veel mogelijk uit te halen. Maar hij heeft een goed deel van zijn zelfstandigheid verloren. Het vrije beschikingsrecht over zijn kapitaal b.v. is voor een deel tijdelijk opgeheven (zie geblokkeerde rekeningen).

Bij het gebruiken van zijn productiemiddelen, of het verbruiken van materialen is hij gebonden aan regerende bepalingen van de Staat. Op het congres werd trouwens bij de regering er op aan gedrongen, de bewegingsvrijheid der ondernemers op dat gebied te verruimen. Ook in het gebruiken der productieve kracht der arbeiders is hij gebonden aan regerende wettelijke bepalingen die in de loop der tijden veelal als gevolg van arbeidersstrijd, zijn ontstaan. Wij noemen hier veiligheidsvoorschriften, verbod van kinderarbeid, enz. — het is bewezen, dat de productiviteit der arbeid daardoor niet verminderd, maar juist bevordert wordt.

De andere zijde van de verhouding tussen ondernemer en arbeider, namelijk de be-

paling van het loon, is als regel aan de afzonderlijke ondernemers ontnomen. Collectieve arbeidscontracten, overeengekomen tussen vakverenigingen en ondernemersorganisaties zetten hem nauwe grenzen, die door den arbeider niet overschreden mogen worden.

Juist op dat gebied heeft de Staat meer en meer zijn machtswoord gesproken. De conflicten tussen arbeiders en ondernemers, waarbij grote massa's betrokken zijn, brengen het raderwerk van de maatschappelijke productie in het ongereede en veroorzaken politieke onrust, kunnen zelfs een revolutionair karakter aannemen. In de collectieve arbeidscontracten ziet de Staat een voornaam middel om zulke conflicten te voorkomen. Hij bevordert deze contracten, geeft er een wettelijk karakter aan en biedt zijn bemiddeling aan, als de partijen niet tot overeenstemming kunnen komen. Deze regeling van de verhouding tussen arbeiders en ondernemers is in betrekkelijk korten tijd tot een vast systeem geworden, dat de vorm heeft aangenomen van de „Stichting van den Arbeid" aangevuld met het College van Rijksbemiddelaars.

Daarbij is het niet gebleven. De Staat heeft zelfs aan de Stichting van den Arbeid en aan de Rijksbemiddelaars grenzen gezet bij het bepalen van het loon. De door de regering afgekondigde loonstop verbiedt hen de lonen te verhogen.

Zo zien wij dat het loon, dus de prijs voor zijn „productieve kracht", die de arbeider aan den ondernemer verkoopt, uiteindelijk door de Staat wordt bepaald. Dat brengt ook met zich mee, dat de heersende opvattingen over het vraagstuk van „de arbeid" er anders uitzien dan toen de ondernemer zelf dit had op te lossen. Had deze nog te doen met „zijn" arbeiders, en speelde daarbij het persoonlijke contact toch nog altijd een rol, de Staat daarentegen kent geen personen meer, voor hem bestaan alleen algemene vraagstukken, zoals „de arbeid", „productieve volkskracht" en zo meer. Ze worden door vakgeleerden, die de staatsorganen en ook de openbare mening moeten voorlichten, bestudeerd. Daarom waren de sprekers op dit congres in Utrecht ook professoren der zogenaamde sociale wetenschappen. Zij moesten hun advies uitbrengen hoe het best en doelmatigst de „productieve volkskracht" door de bevelhebbers van de arbeid aan het werk kan worden gezet. Voor deze professoren — en zij brengen het zuiverst de tegenwoordige opvattingen tot uitdrukking — is de arbeid der mensheid materiaal voor hun onderzoek. Zoals de natuurwetenschap een stofelijk proces aan een onderzoek onderwerpt om het verloop daarvan te leren kennen, in het proces te kunnen ingrijpen en het in dienst te kunnen stellen van de mensen, zo staan ook de vertegenwoordigers van de heersende klasse in onze tijd tegenover het arbeidsproces. Voor hen gaat het in de eerste plaats erom, dit proces te kunnen

beheersen en aangezien de arbeid niet denkbaar is zonder arbeiders die het werk moeten doen, is het uitgangspunt van alle onderzoek: de beheersing der arbeiders.

Op het bovengenoemde congres vond men deze voorwaarde blijkbaar voldoende gewaarborgd door de nauwe samenwerking der vakbondleiders met de vertegenwoordigers der ondernemersorganisaties in de Stichting van de Arbeid. „De geest van samenwerking in de Stichting en het contact met het College van Rijksbemiddelaars is, wat men noemt innig," kon Prof. Slotemaker verklaren. En hij voegde eraan toe: „De geest van samenwerking is daarom zo belangrijk omdat onze eeuw moet bouwen op de pijlers arbeid en gemeenschappelijke verantwoordelijkheid." Dat de vakbondleiders als broeders met de ondernemers samenwerken is voor ons geen nieuws, maar het is toch wel de moeite waard, de openlijke verklaring hiervan op dit congres te vermelden. Maar of deze „arbeidersleiders" het op de duur klaar zullen spelen, deze „innige samenwerking" ook aan de arbeiders als dwingend gebod op te leggen menen wij te moeten betwijfelen. Want de heren professoren en leiders begaan een fundamentele vergissing. Ze zien over het hoofd dat ze te doen hebben, niet met een stoffelijk proces of dode materie, maar met levende mensen. Levende en tenslotte toch ook denkende mensen, die de uitwerking van de samenwerking der leiders en heren aan den lijve ondergaan en ook in hun bewustzijn verwerken. Het kan daarom ook niet uitblijven, dat de arbeiders op de duur niet bereid zullen zijn de samenwerking met het kapitaal in acht te nemen.

De reden hiervan ligt in hetgeen van „de arbeid", deze pijler van onze samenleving, gevraagd wordt. Van „de arbeid" — dit zijn in dit geval niet de vakbondleiders, maar de arbeiders zelf — wordt meer gevraagd, zij zullen er toe worden gebracht de productiviteit van hun arbeid op te voeren. Dat is hun bijdrage tot de samenwerking. En zij mogen er voorlopig niet op rekenen dat hun aandeel in de opbrengst van de arbeid vergroot kan worden. De professoren en leiders spreken dit openlijk uit. Ze doen alle moeite om aan te tonen, dat het niet anders kan. „Want eerst moet de materiële schade in het productie-apparaat worden hersteld (prof. Tinbergen) om de achterstand van de arbeidsproductiviteit (25%) weer in te halen." Natuurlijk kan men dat in onze eeuw alleen door het kapitaalbezit der ondernemers weer op peil te brengen. De ondernemers moeten dus grotere winsten maken en de arbeiders lage lonen houden. Wil men een meer afdoend bewijs, dat de arbeiders hun arbeidstempo moeten opvoeren, en voor hen zelf niet meer kunnen ontvangen, doch liefst minder dan tot nu toe?

Natuurlijk is deze wijsheid niet nieuw. Zij werd zeker niet voor het eerst op het congres van de Arbeid verkondigd. Maar toch heeft het gezegde daar een bijzondere betekenis. Het vormt de inleiding tot een grote veldtocht van de regering en alle belanghebbenden tot het opvoeren van de ar-

beidsproductiviteit der arbeiders. Dit is niet zo maar een propaganda-veldtocht, die de mensen voor bepaalde denkbeelden tracht te winnen. Als iets „onze eeuw" kenmerkt dan is dat, het ingrijpen van de Staat in het verloop van het maatschappelijk leven. In Rusland zien wij dit tot zijn uiterste consequenties doorgevoerd. Ook in de totalitaire staat van Hitler-Duitsland werd daarvan een niet zeer aantrekkelijk voorbeeld gegeven. In Nederland hebben we weliswaar geen totalitaire staat, dat is de absolute staatsmacht in handen van een partij. Hier hebben wij de democratie, waarbij de staatsmacht als het ware een overkoepeling van de verschillende belangengroepen is. Maar het ingrijpen in het maatschappelijk leven gebeurt hier even bewust als in Rusland of in het vernietigde totalitaire Duitsland. Het is de kunst van de democratische politiek de samenwerking van de belanghebbenden tot stand te brengen en als dat bereikt is (zie Stichting van de Arbeid), wordt even doelbewust in het leven ingegrepen.

In dit verband moeten wij het Congres van de Arbeid zien. De Nederlandse Staat, samen met de belanghebbenden, heeft besloten de arbeidsproductiviteit op te voeren.

DE DUITSE KRIJGSGEVANGENEN IN FRANKRIJK

In heel oude tijden, toen de mensen nog zowat uitsluitend van de jacht leefden, hadden de verschillende volksstammen dikwijls onderling ruzie over de verdeling van de jachtgebieden. Bij dergelijke ruzie's ging het nu juist niet zo heel zoetsappig toe. De verliezende partij werd verjaagd of eenvoudig gedood. Maar dit veranderde, toen men het land leerde bebouwen. Niet dat er een einde aan de ruzie kwam, maar nu was het veel voordeliger, de verslagen vijand niet te doden, doch ze als slaven mee te voeren, opdat ze voor hun vijanden het land konden bewerken. Dit bleek tenslotte zulk een voordelig zaakje, dat het slavenhalen zelf tot oorlogsdoel werd. En we herinneren ons ook nog, hoe de negers bij duizenden als slaven uit Afrika werden weggevoerd, om als slaven op de Amerikaanse katoenplantages geïmporteerd te worden. Overigens moeten we ons niet voorstellen, dat dit slechts verhalen uit de oude tijd zijn. Ook nu worden de krijgsgevangenen niet gedood, maar ze moeten, als slaven voor de overwinnaars werken. Zo werken duizenden krijgsgevangenen in het Belgische koloniekken, waarbij de Belgische regering deze ongelukkigen tevens reeds heeft gebruikt tot het breken van een staking onder de Belgische mijnwerkers.

Frankrijk gebruikt op het ogenblik 700.000 van zulke slaven in zijn bedrijfsleven. Daarvan werken er 450.000 in de verschillende industrieën, 230.000 in de landbouw en 21.000 in de bosbouw. In de kolonmijnen werken 55.000 Duitse

Een „Congres van de Arbeid" wordt gehouden en de daarvoor aangewezen professoren en leiders brengen openlijk hun prae-adviezen uit.

Hier wordt de voortaan geldende openbare mening gevormd, die door de medewerking van de regering haar officieel karakter krijgt.

Dat heeft natuurlijk zijn uitwerking op de beslissingen van alle mogelijke openbare lichamen, zoals de Stichting van de Arbeid en het College van Rijksbemiddelaars, en het zal ook in de rechtspraak zijn uitwerking hebben.

Maar bovenal verschaft de regering zich nu reeds een vrijbrief voor haar hardhandig optreden tegen de arbeiders, als dezen zich in de verscherpte uitbuiting verzetten. Want de regering zal geen enkel middel onbeproeft laten om haar doel, dat is de opvoering der productie bij omlaag gedrukte lonen te bereiken.

En even zeker is het, dat de arbeiders daartegen in verzet zullen komen. Er staat ons in de naaste toekomst veel strijd tussen de arbeiders en de bevelhebbers van de arbeid te wachten, waarbij de bezittende klasse geheel en al op de sterke hand van de Staat vertrouwt.

slaven, in de steengroeven 8.000, in de metaal industrie 10.000, bij de waterwerken 6.500 enz.

Van welke betekenis deze oeroude slavernij voor de moderne productie is, blijkt b.v. hieruit, dat een vierde van de totale Franse kolenproductie door de Duitse slaven naar boven gehaald wordt. N.l. 920.000 ton van de 4 miljoen ton. Wat onze Duitse klassegeloten zo naar boven brengen is dus aanzienlijk meer dan de hele koleninvoer, uit Amerika, die maandelijks 750.000 ton beloopt. Deze slavernij is zowel voor de ondernemers als voor de Franse arbeidersklasse van grote betekenis. Maar voor beiden betekent het heel wat anders! De slaven moeten natuurlijk voor niets werken. Maar dat wil niet zeggen, dat de ondernemers ze gratis krijgen. De ondernemers ontvangen ze tegen een „vergoeding", die de Staat incasseert. Zo betekent deze slavernij vanzelf een druk op de lonen van de Franse arbeidersklasse. Waarbij nog rekening gehouden moet worden, dat deze krijgsgevangenen te allen tijde als onderkruipers bij stakingen worden aangewend. De ondernemers profiteren echter niet alleen van de goedkopere arbeidskrachten, maar iedere ton steenkool, die door hen naar boven gebracht wordt, levert zijn winsten. Zo betekent deze slavernij voor de ondernemers en voor de staat een rijk vloeiende bron van winst en voor de Franse arbeidersklasse een druk op hun levenspeil.

Bij de boeren. In Augustus van dit jaar

kwamen we gedurende een reis door Frankrijk op een Franse boerderij, waar twee Duitse krijgsgevangenen werkten. En doordat we daar ook overnachtten, hadden we gelegenheid de dingen eens op te nemen en eens met de krijgsgevangenen te spreken. Deze gevangenen worden alleen op aanvraag van den boer verstrekt, die die mensen dan in de kost heeft en het door hen verdiende loon aan de staat moet afdragen. De gevangenen doen zelf ook alle moeite, om uit het concentratiekamp te komen, om bij de boeren te gaan werken. Toch hebben ze op zo'n boerderij een allerellendigst bestaan. Want ze moeten hun werk doen, terwijl niemand zich met hen bemoeit. Bij de maaltijd mogen ze niet met de andere knechts en meiden aan tafel zitten, doch ze moeten in een hokje apart eten.

Ze mogen nooit alleen de boerderij verlaten, waar de boer voor verantwoordelijk is. 's Avonds mogen ze wel een wandeling in de omtrek maken doch alleen onder geleide van den boer. En die voelt daar natuurlijk niets voor. En in dit geval hadden we nog met een heel „humane“ boer te maken, die de Franse wetten overtrad, door de krijgsgevangenen bij de „kleine maaltijden“ gewoon aan tafel te laten mee-eten.

Als schurftige honden worden ze behandeld en alleen de honger drijft ze ondanks dit alles de kampen uit. Geen wonder, dat die mensen verlangend er naar uitzien, uit de krijgsgeschiedenis ontslagen te worden, zodat ze weer naar hun gezinnen kunnen gaan. En toen we hen er op wezen dat ze het hier bij de boeren van eten en drinken zeker beter zouden hebben dan in Duitsland, antwoordden ze: „Alles is beter dan deze hel“.

Deze krijgsgeschiedenis zijn „slechts“ arbeiders en worden daarom als stukken vuil behandeld. Hun levensomstandigheden zijn allertreurigst. Natuurlijk bestaan er ook andere gevangenen, dat zijn de „politieke gevangenen“. Dat zijn de hoge nazis, de uitbuiters van de Duitse arbeidersbevolking. Dat zijn de politici. Het Franse blad „Monde“ zegt, dat 3.000 nazis in de Franse zone van Duitsland slechts met „schijnarbeid“ worden beziggehouden...

„Een bibliotheek staat te humer beschikking“... Zo zien we, hoe de hoge officieren, de politici en andere bonzen elkaar niet bijten. Hun saamhorigheid als uitbuitende en heersende laag is groter dan hun tegenstelling op nationale grondslag. Contract-koelies in het boerenbedrijf. Naast deze directe slavernij kent het zo rijk met regerings-communisten gezegende Frankrijk het stelsel der contract-koelies, die in het bijzonder uit Italië en Spanje worden ingevoerd.

Hun aantal bedraagt thans 300.000 en in sommige departementen vormen ze de meerderheid van de werkzame arbeiders.

Zo bijv. het departement Seine et Marne, waar van de 20.230 landarbeiders er 12.720 vreemdelingen zijn. Deze arbeiders werken op contract, dat voor enige jaren wordt aangegaan tegen een vastgesteld

loon. Ze zijn aan het bedrijf gebonden en mogen gedurende hun contract-tijd niet naar huis. Trouwens, ze zouden het ook niet kunnen. Want de lonen op het land zijn veel te laag, dan dat ze een reis naar hun land zouden kunnen oversparen. De lonen der landarbeiders zijn ongeveer de helft van die der industriearbeiders. Maar daar staat tegenover dat hun voedselpositie wat beter is, al moet men zich daar geen overdreven voorstellingen van maken. Wie op het Franse boerenland komt, verbaast zich over de schrijnende armoede die hem van alle kanten tegengrijnst.

Met de regeling van de arbeidstijd op het land is het zowel voor de „vrije“ boerenknechts als voor de contract-koelies een treurige geschiedenis. Op papier bestaat wel een regeling van 2400 arbeidsuren per jaar en een wekelijkse vrije dag. Dat is de wet, die op 15 April '45 met algemene stemmen werd aangenomen, maar nooit werd uitgevoerd. Want er zijn moeilijkheden, of deze wet alleen moet gelden voor het direct Franse gebied of ook voor de koloniën, in het bijzonder Algiers. Nu heeft het parlement op 29 Aug. wel verklaard, dat deze wet ook voor Algiers van toepassing is, maar de regering blijft op

haar stuk staan en weigert dit uit te voeren. Dit is (het zij meteen tussen twee haakjes gezegd), wel een goede illustratie van het verval van de oude, liberale democratie. En ondertussen werken de boerenarbeiders zo lang het dag is, van zonsopgang tot ondergang.

Met Frankrijk, het land van de z.g. „vrijheid, gelijkheid en broederschap“ is het nu zover gekomen, dat het zich alleen op de been kan houden langs de weg van de directe slavenarbeid en door middel van contract-koelies. Het koloniale stelsel wordt niet afgeschaft, maar voor Frankrijk pas nieuw ingevoerd. Valt de slavernij in de koloniale industrie weg, dan ontstaat daarmee de ernstigste schade aan het hele Franse bedrijfsleven en „Monde“ schrijft, dat „streken als Guyenne slecht dank zij de Spaanse en Italiaanse arbeiders geëxploiteerd kunnen worden“. En het is de vraag, hoe lang het zich daarbij op de been houdt. Want we zijn met Frankrijk (en niet alleen met Frankrijk) nog lang niet aan het eind. De ontredender schrijft nog steeds voort en zal zeker niet nalaten tot heftige klassebotsingen te leiden.

GEDACHTEN DAAD

de: dit is de werking van de menselijke geest, de hoogste vermogen, dat de mens boven de dieren verheft. Het ligt in de natuur van de menselijke geest om aan datgene, wat hij uit de ervaring van een stuk werkelijkheid als algemene waarheid, in bepaalde tijdsomstandigheden als het algemeen doelmatige en goede heeft erkend, een volstrekt algemeen geldigheid, altijd en overal toe te kennen. De geest is het orgaan van het algemene; te veelheid en verwarring der verschijnselen zoekt hij de regel, het algemene, het wezenlijke, dat zijn handelen bepaalt. Maar als hij daarbij de beperktheid van zijn werkelijke ervaring vergeet, valt hij in dwaling en wordt naderhand door de werkelijkheid vaak gevoelig op de vingers getukt.

Dwaling is niet het tegendeel der waarheid; zij is beperkte waarheid waaraan ten onrechte een wijde algemene geldigheid wordt toegekend. Slechts is niet het tegendeel van goed; het is wat goed is in andere omstandigheden, toegepast daar waar het niet past.

Dat betekent, dat men de realiteit der dingen moet zien en aanvaarden, dat men moet leren te strijden voor waarheden die men weet dat geen absolute waarheden zijn, en zijn volle kracht te geven voor noodzakelijkheden van tijdelijke aard. Dat men moet leren, om zonder in blinde illusies te vervallen, de volle geestdrift aan de tijdelijke taak te wijden. In de tijdelijke taak ligt trouwens telkens de beslissing voor een gehele toekomst.

Dit geldt ook voor de komende tijden van strijd. De klassen worden daar gedreven door de onmiddellijke noodzakelijkheden van handelen, toegerust met de kennis, die zij uit hun levenservaring kregen. In dezen kern is de taak van de arbeidersklasse te eenvoudig praktisch vraagstuk, het zelf ter hand nemen van de maatschappelijke productie, de organisatie van de arbeid. Hoe kan daar twijfel ontstaan? Maar deze eenvoudige taak is verbonden met de gehele wereld. Het is het bouwen van een nieuwe wereld; en deze moet eerst als gedachte en wil aanwezig zijn voor ze tot scheppende daad kan worden.

De Eeuwige Parade

Spraken wij in een vorig artikel over het parade-element in de film in 't algemeen, thans willen wij een paar documentaire films nader beschouwen. (Een „documentaire“ is een film, waarin feiten medegedeeld worden; over 't algemeen worden er de films toe gerekend, die een verslag geven van een reis, of het leven der volkeren, de voorstelling van natuurverschijnselen, het productie-proces in de praktijk en de agrarische bedrijven tot onderwerp hebben).

De Russische Sportparade.

De titel van deze film neemt ons eigenlijk de kritiek al uit de mond. Zij is, en zegt het zelf, inderdaad een „parade“. Wij hebben veel mensen gesproken, die zich gaarne overgaven aan onverdeelde bewondering voor de sportieve prestaties der mooie, goed ontwikkelde en geofende mensen, die in deze film voor ons, voor hun leiders en voor de buitenlandse diplomaten in 't bijzonder hun fraaie spelen en dansen demonstreerden. Het geheel leek

spontaan en vrolijk. Het sprookje van de vreugdeloze, onderdrukte, door het Stalinisme uitgepute miljoenen werd in een kwartier teniet gedaan. Het spreekt vanzelf, dat hier keurturners uit alle delen van het grote rijk bijeen gekomen waren. Goed, zij waren er dan toch maar. Wij willen niet altijd onze vreugde om iets moois bedorven zien door verstandelijke overwegingen.

Maar toch dient niet over 't hoofd gezien te worden, dat deze film eindigt met keurige, feilloos in de maat uitgevoerde vrije oefeningen, waarbij men zich niet van stokken doch... van nagemaakte, houten geweren bediende. Daarna komen er nog vele staaltjes van adembenemende acrobatie, die met sportbeoefening weinig meer te maken hebben: motorfietsen, beladen met een — gewapende — menselijke pyramide rijden door vlammen, of het niets is. Het geheel wordt besloten met het nieuwe, indrukwekkende Russische volkslied, dat met merkwaardige tact geboren werd juist op het ogenblik,

nog dan alle vroegere revoluties zal de omkering die arbeiders tot meester van de maatschappij maakt die de opbouw is van een wereldomvattende arbeidsorganisatie, de hoogste eisen aan geest en moraal stellen.

De heersende klasse, die dat ook wel weet, of tenminste instinctief voelt, doet haar best om de massa's niet tot dat inzicht te laten komen, daarbij gesteund door de uiterlijke onverschilligheid bij deze massa zelf. Hier treedt dus het probleem op, hoe dan ooit een revolutie slagen kan, als haar noodzakelijke voorwaarden te voren onderdrukt worden. Het antwoord ligt in de wisselwerking van daad en gedachte, d.i. in de revolutionaire zelfopvoeding der massa's.

In den beginne zegt men was de daad. Dat wil niet zeggen dat er niets aan voorafging. Voortdurend werkt op de mens, buiten wat zijn onmiddellijk handelen bepaalde, verdere indrukken van zijn leven en omgeving in, dus maatschappelijke krachten. Zij werden opgestapeld en opgebouwd in zijn onderbewustzijn, omdat ze, nog niet praktisch bruikbaar waren of ongelegenheid zouden geven, dus de wil nog niet mogen bepalen. Maar ze brengen spanningen, meestal onderdrukt door gewoonte of door instinctief gevoel van machteloosheid, soms ook door krachtig zelfbedwang. Tot ze te sterk worden, tot door omstandigheden de spanning te groot wordt en losbarst in de daad. Deze daad is niet van te voren overlegd, en hoezeer ook door knagende strijd in het binnenste voorafgegaan niet bewust uit kennis en inzicht; hij springt spontaan op uit de krachten, diep in het onderbewustzijn, die zich meester maken over de wil. Hij komt als verrassing, ook voor de persoon zelf. In de daad openbaart de mens zich plotseling aan zichzelf; hier wordt hij zich bewust wat hij kan, en nooit gedacht had te kunnen. En nu tracht hij zich rekenschap te geven van zijn motieven. Nu komt het bewuste denken volgen. Want de daad zelf heeft nieuw inzicht gegeven, heeft geopenbaard wat te voren niet als zodanig bekend was; nu moet men durven denken wat te voren wegens de consequenties niet gedruif was. Dus: de daad gaat vooraf, omdat hij uit de krachten van het onderbewustzijn ontspringt; door de daad worden deze in het bewustzijn getrokken, en worden uitgangspunt van bewuste overleggingen en verdere handelingen.

toen het met de Internationale — of liever met de daaraan verbonden gedachtenassociaties — pijnlijk begon te worden. Door deze oorlogsinslag aan het slot heeft de gehele Sportparade een bijsmaak gekregen. In plaats van de vreugde om gezonde lichaamsbeweging kwam er de beklemmende dreiging met militaire kracht. Wij hadden de zwaar met onderscheidingen behangen hoge militairen, de zuur glimlachende buitenlandse diplomaten, nog willen vergeten, maar het slot heeft het ons ingeprent: zoveel en zulk geschoold mensenmateriaal heeft de Sovjet-Unie en — vergeet het vooral niet — met geweren omgaan kunnen ze ook. Er drongen zich onwillekeurig herinneringen op aan en andere sportparade, namelijk de Duitse Olympiadefilm van Leni Riefenstahl, eenmaal de bevoorrechte vriendin van Adolf Hitler. Wel moesten in die film ook de Nazi's hun macht en glorie demonstreren, maar toch bleef zij in hoofdzaak wat zij moest zijn: een verheerlijking van het genot, dat vrije lichaamsbeweging in de open lucht kan geven, een essentie van de schoonheid van goed getrainde, sierlijk bewegende mensen. Zelfs het wedstrijdelement was teruggedrongen tot de plaats waar het hoort en ondergeschikt gemaakt aan de hoofdzaak: de van zijn spel genietende mens.

Het grote verschil viel niet in het voordeel van de Russische film uit, die ook als film niet bijzonder fraai was: van de mogelijkheden van afwisseling in beweging, beeld en rythme was zo goed als geen gebruik gemaakt.

Een D.U.W.-arbeider droomt

Ik droomde,

dat we allen een grote koek gebakken hadden en toch niets anders aten dan aardappels met als saus socialistische frasen;

dat zij die geregeld de kraanten volpennen en de radio-zendtijd verbruiken voor productie-opbouw en democratie-propaganda, zelf ook op gingen bouwen en dat zodoende de Vos die de passie preekt in zijn eigen kuil ge-D.U.W.-d werd;

dat de arbeiders hun buik zo volkregen van de hyper-nationale socialistische democratische propaganda, dat ze zonder eten verder konden werken en toen juist met hun weekloon toekwamen;

dat er zulk een kracht uitging van de N.V.V.-duurtecongressen en radio-praatjes dat de aardappels van zelf goedkoper werden;

dat ik daardoor nog schade leed omdat de zwarte handel van angst mijn tabaksbuik niet meer durfde te kopen.

Toen werd ik wakker met een nare smaak in mijn mond. Die krijg je doorgaans wanneer je, de z.g. vooruitstrevende mannen en dagbladen geloofd.

Fusie rapport-Verraad rapport

Wanneer we de lijvige brochure van de hand van Leo ter Laare, oud-redacteur van „Ons orgaan” het blad van de E.V.C. bedrijfsgroep Spoor, Tram en A.T.O. hebben doorgewerkt, komt even na de steeds stijgende verwondering hoe het toch mogelijk is geweest, dat de leiding van de E.V.C. een steeds sterker wordende dictatuur over de in de zomer van 1945 zo sterk mee-levende leden kon uitoefenen, een ogenblik stilte over ons.

Wij willen niet behoren tot hen, die dadelijk gereed staan om, wanneer de strijd van de arbeidersklasse niet loopt zoals de meest strijdbare elementen dat wensen, te spreken van „verraad”. We kunnen evenmin volstaan met het aanheffen van oproepen, om de E.V.C. te beschermen tegen ondergang en scheuring. We willen meer. We willen weten of dit gehele ondergangproces werkelijk verraad is en waarin dit verraad heeft plaats gevonden, want wij kunnen moeilijk aanvaarden, dat de schuld alleen moet worden geweten aan leiders, die belust zijn op een baantje en op macht.

Immers, we zijn er zelf ook. De E.V.C.-arbeiders zijn er zelf ook. En een organisatie van de strijdende arbeiders, dat zo snel kan worden omgebogen, moet mank gaan aan meerdere euvelen, dan een toevallig verkeerd willende leiding. We gaan dan beseffen, dat we de fouten ook in het organisme zelf en bij ons zelf moeten zoeken. Ja, inderdaad, we zijn zelf tekort geschoten. Wij arbeiders allemaal, of we onszelf tot een voorhoede rekenen of niet. De waarde van de brochure „Fusie-rapport, Verraad-rapport” is „ongetwijfeld groot. Immers zij beschrijft de hele lijdensweg van de E.V.C., van organisatie van de in verter gekomen bedrijfsarbeider tot een E.V.C. waarin het discussiëren en zelf-willen van de leden door een centrale leiding beantwoord wordt met schorsingen, vchroden en ontslagen.

En ook geeft deze brochure een compleet beeld van de ondergang van een organisatie van strijdwillende arbeiders, tot een voor de Stichting van de Arbeid en het N.V.V. volledig capituleerde machteloze groep.

Ook wordt duidelijk aangegeven, dat de capitulatie, dat de ondergang als zelfstandige beweging, heeft plaats gevonden in opdracht van de leidende kopstukken van de C.P.N.

Om dit alles is de lezing van deze brochure zeer aan te bevelen en is haar verspreiding van belang. Maar als Spartacisten kunnen wij daarmee niet volstaan. Het is niet voldoende aan te tonen dat de C.P.N. een voor de arbeiders verderfelijke politiek voert en evenmin kunnen we de arbeiders oproepen de E.V.C. in haar vroegere verschijning terug te roepen.

Stellen we eerst het feit vast, dat die E.V.C. in haar oorspronkelijke gedaante

niet zal weerkeren, ook niet mag weerkeren op straffe van een herhaling van wat nu de ervaring heeft opgeleverd. In het wezen van de E.V.C. worstelden, de schrijver van de brochure wijst daarop terecht, twee tendensen. Maar die tendensen moeten duidelijk worden omschreven. Niet stonden tegenover elkaar „de oude vakbondstactiek” en „de arbeidersstrijd in de bedrijven”. Hoe zeer dat ook zo lijkt, het is onvoldoende aangeduid. Het wékt de schijn, alsof er sprake is van tweeërlei tactiek van de arbeiders of van de arbeidersorganisaties. Het verschil ligt dieper dan men zo aanvankelijk denkt, wanneer wij ontkennen dat hier sprake is van twee richtingen van tactiek. Want, terwijl wij vermoeden dat ter Laare het met deze opvatting tenslotte wel eens is, zijn wij menig dat allen, die tegenover het streven van de leiding van de E.V.C. stonden, ook de Spartacisten, in die organisatie zich ongemerkt toch in hun doen en nalaten hebben laten leiden door de gedachte „wij moeten tactisch werken tegenover die leiding”. Maar het wordt ons steeds duidelijker, dat er hier weinig aanleiding bestond om een tactische houding aan te nemen. Een ding moest ons allen, die strijden tegen de eerste tendens, duidelijk zijn. Die tendens was: de arbeiders terugdringen in de maatschappij-beschouwing, dat anderen het voor hen zouden klaar maken. De gehele geschiedenis door, zolang er een arbeidersklasse is, was die opvatting in meerdere of mindere mate de heersende. Het is de opvatting van de bezittende klasse en daardoor ook sterk levende onder de arbeiders zelf, gewild als zij zijn, opgevoed, beleseraard en gedild te worden door de bourgeoisie; in de school, in het bedrijfsleven en in het politieke leven. Zijzelf waren voor het doen en beslissen te onbekwaam.

Het was ook in sterke mate de opvatting in de uit het kapitalisme gegroeide en vaak naar het voorbeeld van de organisaties van de bourgeoisie gevormde klassebeweging van de proletariërs. De politieke partij van het proletariaat verschilde niet zo heel veel in opbouw, organisatie, optreden en leiding van de gewone burgerlijke partij. Democratie is daar steeds geweest en wordt dat steeds meer, datgene wat Hitler noemde „de politieke wilsvorming” van de massa. Een vorming door anderen wel te verstaan. En de vakbeweging is, naarmate zij steeds meer verwijderd raakte van het aanvankelijke verzetsinstinct van de massa, tot dezelfde doelstelling gekomen. Dat wil feitelijk zeggen, dat er geen sprake is van democratie maar van beheersing van de geesten.

Het is in dit verband en in dit bestek niet goed doenlijk uiteen te gaan zetten, dat het nieuwe na-oorlogse kapitalisme die richting steeds meer inslaat; in moet slaan. Wij stellen alleen het feit vast,

Dat feit komt hier op neer, dat de geleide economie een geleid proletariaat behoeft. Kupers en alle andere leiders van erkende vakbonden eten en aanvaarden dit. Zij aanvaarden dit, met de bedoeling, dat zij in die nieuwe orde een plaats zullen krijgen. Zij zullen het arbeidersbelang in het kapitalisme „vertegenwoordigen” en zij nemen op zich hun bijdrage te leveren aan „de politieke wilsvorming” van de arbeidersmassa. Daarmede is dan aan hun democratisch inzicht de volle maat toebedeeld. Arbeiders die deze democratie niet aanvaarden, die het normale democratische overleg dwarsbomen, die tegenover dit „democratische” machtsapparaat een eigen zelfstandige arbeiderswil tot uitdrukking en tot organisatie pogen te brengen, zijn onwilde of kwaadwillige onruststokers, die een onbekwame massa als een woeste en verwoestende kracht aanzetten de orde te verstoren.

De andere tendens is het wordend inzicht bij de massa zelf, dat zij alle rijkdommen der wereld voortbrengen, maar dat zij niets over die rijkdommen zelf te zeggen hebben. Het wordend bewustzijn, dat zij zelfs niets te zeggen hebben over de wijze waarop zij voortbrengen. Het is het groeiende inzicht, dat zij niets aan anderen kunnen overlaten, zonder dat die anderen zich in de bevoorrechte posities dringen en tot uitbuiters worden.

En de tweede tendens, die zich slechts uit de ervaringen van het leven, aan de arbeiders opdringt, groeit gaandeweg in en door de strijd voor eigen lotsverbetering en voor eigen doeleinden. De meest bewusten achten zich verplicht de anderen voor te lichten en zelfstandig te leren denken en handelen.

Het zal duidelijk zijn, dat hierbij weinig tactiek mogelijk is tegenover de oude tendens.

De enige en juiste tactiek, voor zover we dat zo mogen noemen, is voortdurende paraatheid bij de voorlichting, voortdurende activering tot het zelf overwegen, zelf besluiten, zelf handelen van de gezamenlijke bedrijfsgenoten. Geen enkele organisatie heeft enige waarde, waarin dit niet gepropageerd kan worden. Geen enkele oppositie heeft enige betekenis, die dit niet als beginpunt neemt.

En hier raken we de kern van de zaak. Allen, die zich verbonden weten met de nieuwe wordende arbeidersmacht, gebaseerd op het zelf weten, zelf besluiten, zelf doen en beheersen, wij allen, wij hadden dit alles niet over ons mogen laten? komen, zonder ons van de aanvang af daartegen met geheel ons kunnen te verzetten.

Men zou kunnen zeggen: „wij hebben dat gedaan. Wij hebben ons iedere keer tegen een nieuwe aanranding van deze proletarische democratie verweerd.” Maar wij weten allen dat dit toch niet geheel juist is. Zeker, we hebben zelf gevochten tegen instanties in de E.V.C., tegen bezoldigde doordrijvers, hoofdbestuursvergaderingen en Adviesraden.

Maar één ding, het eerst noodzakelijke ding, hebben we uit tactische overwegingen uitgesteld. Dat één ding was ons te

richten in volle klaarheid tot de E.V.C. arbeiders en tot de arbeidersklasse.

En nu komt deze brochure van welks inhoud wij eigenlijk zelf nog schrikken. Hier is, het blijkt uit het geschrift zo bovenmate duidelijk, geen ARBEIDERS-EENHEID meer te constateeren. De Blokzijls en de Henninks behoren in het N.V.V. Veel dichter staan zij bij de stichting van de Arbeid, bij de beheersing over de arbeiders, dan bij de gedachte aan een vrije en zelfstandige beweging van de arbeiders. Zij geloven daar niet in; zij haten die gedachte.

Zij zullen, wat er ook gebeurt, tenzij de westers-georiënteerde burgerlijke democraten hen om hun Russisch-democratische afhankelijkheid niet begeren, eens behoren tot het „Gesticht voor de Arbeiders”.

Wat moeten wij doen? Ons allen voor eens en altijd voornemen nimmer meer in deze aangelegenheden uit tactische overwegingen te zwijgen, als spreken om klaarheid te brengen onder onze medearbeiders geboden is. Vervolgens: we zullen allen dubbel hard moeten werken onder de E.V.C.-arbeiders en onder alle andere arbeiders, om het bewustwordingsproces te bevorderen. Wat er aan strijdbare en klassebewuste arbeiders is, zal doordringen moeten worden van het besef, dat we niet weer een oude E.V.C. behoeven. Neen, nu is het tijd, hoog tijd, dat iedere arbeider gaat beseffen, dat het gehele personeel van een bedrijf ongeacht of het, om welke redenen dan ook, al of niet in een bepaalde vakbond aangesloten is, in wez en bedrijfs-eenheid vormt, tegenover ondernemer en kapitalisme. En komen de arbeiders aldus tot het bewustzijn een bedrijfsorganisatie te vormen, dan moeten zij in onverbreekelijke solidariteit leren oordelen, zelf oordelen over wat zij zelf in de strijd moeten doen. Alleen op deze wijze zal een voortzetten van een „E.V.C.-oppositie” van betekenis kunnen zijn.

Het zal duidelijk zijn, dat deze opvattingen in lijnrechte tegenstelling staan, tot de opvattingen van hen die menen dat het overheersen van de arbeiders door de C.P.N. alleen daarom funest was, omdat de C.P.N.-politiek tegenwoordig fout is. De arbeiders moeten zich bevrijden van iedere overheersing. Ook, van iedere partij-overheersing. Iedere partij, die streeft naar macht, draagt in zich, of verkrijgt onherroepelijk eigen groepsbelangen. Niemand en geen enkel organisme streeft in het einde zonder meer naar het arbeidersbelang, als hij eigen macht begeert en verkrijgt. Het arbeidersbelang is alleen veilig in onze eigen handen.

PERSBERICHTEN:

Doe wel en zie niet om.

Reuter 15/11. „Nu de U.N.R.R.A. (Organisatie tot leniging van de hongersnood) wordt opgeheven, stelde de heer La Guar-

Spartacus en het Militarisme

Hoe staat Spartacus tegenover het militarisme? Wel, dat is gauw gezegd: er tegenover, omdat het militarisme tegenover de arbeidersklasse staat. Het is niet het eerste, maar wel het laatste woord van het kapitaal in de klassenstrijd. Als de middelen van bedrog en misleiding, versluierd achter het woord overleg, gefaald hebben en de arbeider grijpt naar zijn middel bij uitnemendheid, de staking, dan wordt het militair in geweer geroepen, dan tracht men de staking te breken door gewapende onderkrulpers of de onderkrulpers met de wapenen te beschermen, wat vrijwel op hetzelfde neerkomt.

Wij beweren geen dingen, die niet iedere arbeider kan weten, want voor zover hij er zelf geen onder-vinding van heeft, liggen de voorbeelden voor het grijpen; ze zijn ons nog vers in het geheugen van de stakingen der havenarbeiders in Amsterdam en Rotterdam. Om van Amerika maar te zwijgen. En iedere arbeider weet dit dan ook. Hij is zich altijd min of meer van deze afschuwelijke macht bewust. Hij voelt hem als een permanente dreiging, die velen reeds van de aanvang wankelmoedig maakt. Het is dan ook de daadwerkelijke macht van de heersers, die ons neerslaat en vernietigt. Geen enkele band kan ons aan deze macht binden, hij is krachtens zijn bestaan het middel van de ene klasse om de andere te beheersen en te onderdrukken. Zonder dit machtsinstrument zou de onderdrukking der arbeidersklasse niet mogelijk zijn. Dit heeft velen er toegebracht het militarisme als de oorzaak van de onderdrukking te zien en het speciaal te bestrijden in aparte anti-militaristische organisaties of voor zover het de politieke partijen betreft, het als een apart probleem in lange resoluties te behandelen, zonder eerst vooraf tot een eensgezinde klare analyse te zijn gekomen. Het militarisme vormt echter geen afzonderlijk probleem. Het is een van de middelen, zij het ook een geweldig middel, waarmee enerzijds de klasse der heersers de internationale concurrentiestrijd voert, anderzijds de arbeidersklasse onderdrukt, om het vormen der meerwaarde ongestoord zijn loop te doen gaan. Het standpunt van de anti-militaristen in dit vraagstuk is in wezen hetzelfde als dat van de partijen van de oude stempel. Ook dezen wilden vóór de arbeidersklasse en de ganse mensheid het militarisme als een zelfstandig verschijnsel bestrijden; in hun beginsel-programma's hadden de partijen aparte hoofdstukken, speciaal aan dit onderwerp gewijd. Hun eisen en doelstellingen kwamen neer op Volksleger (Social-Democraten), Volksbewe-

ning (C.P.). Zolang het reformisme in de S.D.A.P. nog niet heel sterk was, namen zij achter hun eis „Volksleger” een vrij radicale houding aan. Zij stemden tegen iedere oorlogsbegroting en de leuze: „geen-man-en-geen-pent” klonk ook in de Tweede Kamer. Bij het eerste samengaan met de Liberalen en Vijzinnig-Democraten, werd echter de overeenkomst gesloten, dat men niet tegen een oorlogsbegroting zou stemmen, mits deze niet hoger was dan de voorgaande. De reformistische methode, door kleine verbeteringen geleidelijk in de Heilstraat te belanden, werd op het stuk van het militarisme hier in praktijk gebracht. Het kapitaal begon op dit punt wankel te worden. Het militarisme was gestuit, heette het. Deze allume Troelstra, de Leider, had de Liberalen lelijk bij de neus gehad. Wat hij de Liberalen als een concessie voorstelde, was wezenlijk een overwinning, een concessie van de Liberalen. Dat het deze echter ook niet aan slimmigheid ontbrak, bleek uit hun houding na de verkiezingen, toen het linkse ministerie er eenmaal was. De oorlogsbegroting was wel hoger, maar dat was, omdat alles zoveel duurder was geworden; het was toch iedereen bekend, dat de prijzen van alles de laatste jaren snel gestegen waren. Doch in Augustus 1914 kwam de oorlog, die aan alle slimmigheid een einde maakte. In nagenoeg alle landen, stonden de Social-Democraten in de voorste rijen om het „Vaderland” te verdedigen en een week voor zijn plotseling en onverwacht einde vroegen de Social-Democraten in Duitsland in grote advertenties in hun partijblad „De Vorwärts” de laatste centen van de uitgehongerde proletariërs om de oorlog te kunnen voortzetten.

Het vraagstuk zeurde verder. Het kon de gemoe-deren niet met rust laten. Het pacifisme, ten gevolge van de afkeer van de oorlog, deed zich ook in S.D.A.P. gelden. Het vond „eindelijk uitdrukking in een, onder dwang der oppositie De Kadet tot stand gekomen resolutie, waarin gesproken werd van „dappere ongehoorzaamheid”, waartoe dus zou worden opgeroepen in geval van gebruikmaking van het leger. Erg radicaal dus. Nadat de oppositie er uit was, heriep men dit echter weer en was de tactiek democratisering van het leger, waarover men in de laatste jaren ook niet veel meer hoort, zodat we zeker moeten aannemen, dat met al deze democratische en progressieve repereeringen het leger ook reeds democratisch geworden is.

(Vervolg op pagina 8)

dia, het hoofd er van, voor, een voedsel-fonds van 400 miljoen dollar in te stellen. Dit voorstel is verworpen. De hulpbehoevende landen zouden leningen moeten sluiten bij de leverende landen”.

Zo exploiteert Amerika, dat vrijwel het enige „leverende” land is, de honger en tracht de halve wereld te koloniseren, niet rechtstreeks, doch door voedsel slechts te verstrekken tegen leningen, die natuurlijk altijd op lange termijn zullen zijn, en in ruil voor militaire steunpunten, meestal voor de duur van 99 jaar. Moeder, ga voor je kindje staan, daar komen de mannen met tarwe aan...

Hoe snijdt het mes?

Onder het opschrift „Zwarte lonen onder het mes” publiceerde het „Vrije Volk” van 15 November enkele uitspraken van den tuchtrechter. De boeten varieerden van f 500.— voor „lichte”, tot f 1500.— voor „zware” gevallen. De meeste over-

tredders waren kleine baasjes.

De boeten voor prijsopdriving daarentegen bleken te schommelen tussen f 25.— en f 100.—

Het zwaard van Justitia schijnt hier wel op een heel bijzondere manier tweesnijdend te zijn.

Het beursbericht van dezelfde dag vermeldde:

„De stemming op de Amsterdamse effectenbeurs was Woensdag veel verbeterd en naar het scheen hield dit grotendeels verband met de verkiezingsuitslagen in de Verenigde Staten. Na de inzinking der laatste twee dagen kon een krachtig herstel worden waargenomen. Philips-aandelen gingen een 14-tal punten en Unilever en AKU een 5-tal punten naar boven, etc., etc.”

Valt deze stijging nu onder de loon- of onder de prijsbeheersing? En komen de couponknippers ook voor den tuchtrechter? Het Openbaar Ministerie, weet immers overal een antwoord op!

VOLKSWAPENING.

Dit was de leuze, in lange resoluties neergelegd, van de Nederlandse S.D.P., die zich kort na het uitbreken der Russische revolutie als C.P. bij de derde internationale aansloot. Het militarisme van de bourgeoisie werd absoluut verworpen, in de komende grote klassebotsing zou het leger uiteenvallen en het geweld opnieuw democratisch georganiseerd worden. Dit was geen militarisme, maar Volkswapening, het organiseren van het rechtmatig geweld van het proletariaat om de reeds zieltogende bourgeoisie er onder te houden. Den anti-militaristen, die hoofdzakelijk het middel der dienstweigering aanprezen, antwoordde men: „Niet uit het leger, maar in het leger, om daar propaganda te maken tegen het militarisme”.

GEWELD EN MILITARISME.

De afschuw van het Militarisme, heeft ook bij een, vooral hier in Holland niet gering deel van de arbeidersklasse absolute verwerping van alle geweld plaats doen vinden, hoewel dit in de laatste tijd niet zo sterk meer op de voorgrond treedt. Geweld is echter nog geen militarisme. Zachtmoedig etisch aangelegde naturen, kunnen onder omstandigheden, waarbij hun gerechtvaardigde verontwaardiging gewekt wordt, de tegenstander met geweld vernietigen, anderen er door beschermen. Zulke mensen werden met recht door de gemeenschap geëerd. Wanneer het geweld, voor een groots en goed doel wordt aangewend, dan is daar niets verwerpelijks in. Alleen blijft het te betreuren, dat de aanwending hiervan nodig is. Ontstaan er echter permanente organisaties, dan is het onvermijdelijk, dat zich daarin karakters ophopen, die het geweld als beroep gekozen hebben, het als een bevrediging van hun duistere aandriften zoeken. Dit is het geval met onze beroepsmilitairen in de staande legers. Deze mensen, die dit beroep als levensdoel kiezen, die er behagen in scheppen met verwaan gezichten kommanderend door het leven te gaan, anderen als slaaf gehoorzamen, ze te leren, hoe men met de bajonet moet omgaan, hoe deze, als hij tussen de ribben blijft steken, door een juiste draaiing er uit te wringen, om snel gereed te zijn voor een volgende vijand(?). Deze lieden zijn verwrongen naturen, die zich in zo'n militair apparaat uit kunnen leven. Zo'n apparaat, met zulke individuen heeft de heersende klasse nodig, een verschrikkelijk apparaat, de macht bij uitnemendheid waardoor zij zich tegen binnen- en buitenlandse vijanden kan handhaven. Ook deze macht wordt gevoerd door de industrie, kan zonder haar medewerking niet bestaan. In onze tijd, nu dit militarisme enorme afmetingen heeft aangenomen, nu ten groot gedeelte van de industrie hiervoor werkt, is het vooral nodig om ook diezelfde industrieën veilig te stellen tegen ontwijking van de binnenlandse vijand, de arbeidersklasse, en is het meer dan ooit nodig dat rust en orde heersen

in de bedrijven. Spartacus staat dus tegenover het militarisme zoals de arbeidersklasse er tegenover staat. Het veroveren der bedrijven van het transport en van andere communicatie middelen, is de grootste knak voor het militaire apparaat; daarnaast zullen massale dienstweigering, overlopen van de gewapende arbeiders om de bedrijven te verdedigen, de rest doen en kan het Proletariaat overwinnen, zonder een nieuwe, aan hen zelf vreemde, en van hen gescheiden organisatie te scheppen. De voorwaarde is echter de heerschappij in de bedrijven, op volledige democratische grondslag, dan kan geen aparte zelfstandige militaire organisatie ontstaan.

Is de macht van de arbeidersklasse eenmaal bezield, dan kan ook dit geweld langzaam maar zeker verdwijnen, omdat de splitsing in klassen opgehouden heeft te bestaan. Hier moet opgemerkt worden, dat geen nadere omschrijving werd gegeven van het woord Volkswapening, dat zonder nadere uitlegging zijn organisatie en betrekking tot de arbeidersklasse als een nieuw leger kan worden opgevat. Het ging er mee als met het „in bezit brengen van de grond en productie-middelen aan de gemeenschap”. Als geen nadere omschrijving van de organisatie dier gemeenschap kan worden gegeven, kan daar alles onder worden verstaan. De beide vraagstukken zitten dan ook onverbrekelijk aan elkaar vast, de organisatie van het geweld is één met de organisatie en het beheer van grond en productie-middelen.

LENIN EN ENGELS.

In het boekje „De oorsprong der familie, van het privaateigendom en van de Staat”, heeft Engels reeds zeer vroeg met bewonderenswaardige scherpte het militarisme gedefinieerd als „een bijzondere macht, die niet onmiddellijk samenvalt met de zich als gewapende macht organiserende bevolking. Engels heeft het hier over het ontstaan van het militarisme en zegt dan later: „Deze bijzondere openbare macht is nodig, omdat een zelfwerkzame („selbst tätige”) gewapende organisatie der bevolking onmogelijk is geworden, sinds de splitsing in klassen.” Dat Lenin in zijn geschrift „Staat en Revolutie” geen helder beeld van deze „zelfwerkzame organisatie” had, bewijst de foutieve vertaling, daar selbst-tätig vertaald wordt met zelfstandig, waardoor de werkelijke tegenstelling, die Engels op het oog had, verdwijnt. Later spreekt hij (Lenin), over „een nieuwe soortgelijke organisatie, die de onderdrukte klasse zich schept, maar één, die niet de uitbuiters, maar de uitgebuitenen dient. (Sparta)lingen van ons, Spartacus”. Het geheel komt neer op een vervalsing. Bij Lenin, staat niet de bijzondere macht, afgescheiden van het volk, tegenover de zelfwerkzame, met het volk

vereenzelvde organisatie, maar volgens hem, is de vraag: dient deze soortgelijke organisatie de bourgeoisie of het proletariaat? Dient ze het proletariaat, dan houdt ze op militarisme te zijn. Dit is zeer begrijpelijk, want toen deze brochure geschreven werd, had hij (L.) geen enkel voorbeeld gehad van een zich zelf wapenend en organiserend industrieel proletariaat. Dit eerste voorbeeld kwam pas in Maart 1920, in Duitsland, gedurende de bekende Kap-puts. De troepen, die Duitsland toen nog in de Baltische landen had, werden teruggeroepen, maar trachten bij hun terugkeer een Staatsgreep uit te voeren. De Sociaal-Democratische regering vluchtte. Met een weerga-loze spontaniteit brak in heel Duitsland de staking uit. De opstand der militairen zakte in elkaar, maar „in het Ruhrgebied grepen de arbeiders naar de wapenen. In het zuiden joegen zij de Rijkswaer over het bruggenhoofd te Keulen; in het noorden sloten zij ze op in het fort Wesel. De gewapende groepen hadden verschillende namen. Sommige afdelingen noemden zich naar Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht. Doch er waren er ook, die eenvoudig de naam van hun bedrijf hadden aangenomen. Tien dagen lang hielden zij de macht in dit belangrijke industrie-gebied, werden de gewapenden door en van dit gebied uit verzorgd en vond geregelde verversing van troepen van de bedrijven uit plaats. Ziedaar, de zelfwerkzame, met de arbeiders samenvallende organisatie. Het was het gewapende industrieel proletariaat en deze macht was geen zelfstandige soortgelijke macht, zoals die der heersende klasse, afgescheiden van de bevolking, omdat de arbeiders in deze dagen de volle macht hadden in de bedrijven en hun gewapende macht daarop steunde.

In de Russische revolutie werd weer een zelfstandig, van het volk gescheiden leger gevormd. Als nationale revolutie zag zij zich omringd, door vreemde vijandige machten, en moest daartegen strijd op leven en dood voeren. Trotzky werd Generalissimus en maakte gebruik van generaals uit het oude Tzaristische leger. Was er in de beginne, door proletarische invloed nog enige democratie in dit leger, ze maakte snel plaats voor de vanouds bekende cadaverdiscipline. In de literatuur van de derde internationale werd een ware geweldcultus gekweekt. Het geweld werd aanbeden. De partijen, aangesloten bij de derde internationale, begonnen reeds zelfstandig, soms gewapende afdelingen, met cadaver-discipline op te richten: De Rode-front-soldaten. Dat was, wat er terecht was gekomen van de Volkswapening. Het Nationaal-Socialisme heeft echter met zijn volkswapening de hune opgeruimd, en daarmee is ook het woord uit hun literatuur verdwenen.

Na de bezetting, bij het vormen van ons nieuw leger, schreef De Waarheid, dat zij dit nieuwe leger zouden koesteren.

toegezegd wordt aan 395.000 Berlijners w.o. één kwart van alle Berlijnse kinderen. Giften werden geschonken door Zwitserland en Ierland en verder door Duitse krijgsgesvangenen in Amerika en door afdelingen van het Rode Kruis in Argentinië, Venezuela en Peru. In totaal bedraagt de waarde van de hulp anderhalf miljoen Zwitserse francs.

Nu de UNRRA is opgeheven, heeft het Internationale Rode Kruis een winterprogramma van hulpverlening op touw gezet. Dat het hierbij, hoewel bestemd voor de hongerende kinderen, niet kinderachtig toegaat blijkt wel uit het totaalbedrag van anderhalf miljoen Zwitserse francs voor 395.000 personen. Dat komt dicht bij de twee gulden per kind voor de hele winter. Wie dat niet royaal vindt, zal misschien de mening zijn toegedaan, dat die kinderen dan maar geen oorlog hadden moeten verliezen.

7 December 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 49

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Alle gelden naar Uitgeverij „De Vlam”
postgiro 168797 te Amsterdam

Het facsisme marcheert in het land van de vrijheid

De tegenwoordige staking in de Amerikaanse mijnindustrie is stellig één van de belangrijkste gebeurtenissen in de bijna onafgebroken stakingsgolf in het land van de dollar. Niet omdat deze staking een uiting zou zijn van de krachtige strijdwil bij de arbeiders of zelfs van de revolutionaire gezindheid; voorzover men dat na enige dagen kan beoordelen, is hiervan ook in deze strijd nog weinig gebleken. Ook niet, omdat bij deze staking 400.000 arbeiders zijn betrokken. Een dergelijk aantal is voor Amerikaanse verhoudingen niet buitengewoon. En tenslotte ligt de betekenis van de staking niet daarin, dat hij het Amerikaanse bedrijfsleven zou ontwrichten. Het dollar-kapitaal is sterk genoeg, het kan een stootje velen. Neen, de betekenis van de staking ligt niet in een van deze dingen die direct voor het grijpen zouden liggen. Het is niet de staking zelf die belangrijk is, het is de achtergrond waartegen hij zich voltrekt, het is de ontwikkelingstendens van het Amerikaanse uitbuitingssysteem, die door deze staking schel wordt belicht.

Amerika is het land van de vrijheid. Zijn symbool is het vrijheidsbeeld in de haven van New York dat blijkens het daarop geplaatste opschrift aan alle vervolgd op de aarde een welkom toeroept. Mis-schien zullen enkelen van de „displaced persons” de waarachtigheid van deze leus in twi-fel trekken, maar zij zijn niet in Amerika. Voor de goede Amerikaan — en de goede Amerikaan is hij, die een flink aantal dollars heeft weten te verga-ren — is Amerika nog steeds het land van de vrijheid.

Dat is weer gebleken bij de laatste verkiezingen die, van de kant der republi-keinen werden gevoerd onder de leuze: tegen staatscontrole. De republikeinse partij is de partij der groot-industrieelen in het Noorden en hij komt het best over een met de Hollandse „Partij van de Vrijheid”. De overwinning der republikeinen was ongetwijfeld een overwinning van de „vrijheid”. De andere grote Ame-rikaanse partij, de democratische par-

tij heeft zijn bolwerk in het eco-nomisch achterlijke Zuiden, dat alleen op de heen kan blijven, wanneer het van staatswege de nodige bescherming tegen de Noordelijke dollarvrijheid kan krijgen. Natuurlijk betekent dat niet, dat de de-mocratische partij een meer vooruitstrevend element zou vertegenwoordigen dan de republikeinse; de conservatieve be-krompenheid van de leidende kringen uit het Zuiden — en dat zijn degenen die de democratische partij besturen — is over de gehele wereld berucht. We hoeven slechts het woord „neger” uit te spre-ken, om te weten, hoe de vork in de steel zit. Intussen steunen ook de vakveren-igingen de democratische partij — als oppositiepartij tegen het Amerikaanse in-dustriekapitaal. Vandaar, dat de repu-blikeinse partij als tweede verkiezings-leuze kon aanheffen: Voor een krachtige regeringspolitiek inzake arbeidsconflicten. Dat nu kort na de verkiezingen de rege-ring werkelijk „krachtig optreedt” in het nieuwe arbeidsconflict is waar-schijnlijk niet meer dan toeval. D.w.z. hetzelfde was ook gebeurd, wanneer de verkiezingen een ander verloop hadden gehad. Want achter deze hou-ding van de regering zit meer dan de enkele wil om „krachtig op te treden”, hierachter zit een dwang, waaraan het Amerikaanse kapitaal is onderworpen.

Het Amerikaanse kapitaal voert op het ogenblik een strijd om de beheersing van de wereld. Het voert deze strijd op alle mogelijke wijzen. Militair, door zijn open-lijke steun aan Tschiang Kai Tschek in China; politiek, door zijn ingrijpen in de „binnenlandse aangelegenheden” van alle staten der wereld; diplomatiek, in de UNO en andere organisaties en vooral ook economisch. In werkelijkheid kan de

strijd op al deze fronten slechts gevoerd worden, als Amerika economisch sterk is. Het is duidelijk dat de voortdurende stakingen voor het Amerikaanse kapitaal een ernstige belemmering vormen in zijn strijd om de beheersing der wereld.

Aan de andere kant kan de Amerikaanse regering deze stakingen niet uit de weg gaan door toe te geven aan de eisen der arbeiders. Dit zou betekenen een verho-ging van het levenspeil voor de grote massa van de Amerikaanse bevolking, ter-wijl in werkelijkheid dit levenspeil omlaag moet om de oorlogsproductie en de eco-nomische penetratie van het buitenland mogelijk te maken. Er blijft het Ameri-kaanse kapitaal dus slechts één weg over — dat is: onderdrukken. Dat is het, waar de regering, die nu meer dan ooit de openlijke zaakwaarnemer van het kapitaal is, naar streeft.

Maar de grote vraag is: hoe onderdruk-ken? Militair geweld? Een gewelddadig onderdrukken der stakingen zou zeer wel mogelijk zijn, maar het zou stellig ontzag-lijke verbittering wekken onder de arbeiders. Het zou een toestand van permanente oorlog tussen regering en arbeiders wak-ker roepen en de regering tot een onop-houdelijke gereed houden van het leger dwingen om arbeidsconflicten de kop in te drukken, terwijl de staat dit leger zo dringend voor andere doeleinden nodig heeft. Daarom kiest de regering een an-dere weg, de weg n.l. van het zaaien van verdeeldheid onder de arbeiders, van het stakingsmoes maken, terwijl tegelijk de re-gering haar eigen krachten sterker orga-niseert.

De mijnen in Amerika zijn sinds het laat-ste arbeidsconflict in het voorjaar „ge-nationaliseerd”. D.w.z. de regering heeft de mijnen tot staats eigendom verklaard om op deze wijze de staking te kunnen beëindigen. Zij heeft een contract met de U.M.W., de mijnwerkersorganisatie, waarvan John Lewis het hoofd is, geslo-ten, een contract, dat door de mijnelge-naars echter niet werd erkend. De mij-nen blijven dus — officieel — staats-eigendom. Dit betekent, dat volgens de oorlogswetgeving de Amerikaanse rege-ring het recht heeft het leger te laten in-grijpen om de productie in de mijnen voortgang te doen vinden. De regering heeft dit echter niet gedaan en waar-

Een extra aanbod

U wilt voor de wintermaanden lectuur be-zitten en hebt besloten tot het bestellen van 't nieuwe boek „De Arbeidersraden”? Zendt ons 60 cent meer, dus f 4.50, en U ontvangt gelijktijdig

„Van slavenmaatschappij tot Arbeiders-macht.

Gedurende vijf weken is voor de propa-ganda deze gereduceerde prijs voor dit leerzame werkje vastgesteld.

Na 28 December geldt weer de normale prijs van f 0.90.

De gereduceerde prijs is alleen van toe-passing voor hen die gelijktijdig „De Ar-beidersraden bestellen.

V.S.V. Amsterdam.

De avond in gebouw de Arend, Breeuwerstraat, hoek Planciusstraat, welke door omstandigheden niet door kon gaan vindt nu plaats op Woensdag 4 December a.s. Het pro-gramma blijft: goede film, spreker en muziek.

V.S.V. nieuws, Haarlem.

Vrijdag 6 December cursus: Psycholo-gie en Klassenstrijd 's avonds 7.45 Gebouw de „Nijverheid”, Jansstraat.

RODE KRUIS-HULP

Uit „Het Vrije Volk” van 16 Nov.: Het Internationale Rode Kruis heeft een winterprogram aangekondigd, waarin hulp